

РЕШЕНИЕ

№ 53

гр. гр. Добрич, 17.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в публично заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Галатея Ханджиева Милева

Членове: Диана Г. Дякова
Галина Д. Жечева

при участието на секретаря Павлина Ж. Пенева
като разгледа докладваното от Галина Д. Жечева Въззивно гражданско дело
№ 20223200500473 по описа за 2022 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на глава XX, чл. 258 и сл. от ГПК. Подадена е въззивна жалба от Й. Т. П. от с. Т., общ. К., обл. Добрич срещу решение № 260008/17.01.2022 г. по гр. д. № 245/2019 г. на Добричкия районен съд в частта, с която е признато за установено по отношение на Държавен фонд „Земеделие“, ЕИК 121100421, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Цар Борис III“ № 136, че направеният от въззивницата отказ от наследството, оставено от покойния ѝ съпруг Г. К. П. с ЕГН *****, починал на *** г., който отказ с определение № 3013/11.12.2018 г. по ч. гр. д. № 5052/2018 г. по описа на ДРС на основание чл. 52 от ЗН във връзка с чл. 49 ал. 1 от ЗН е бил вписан под № 155 от 11.12.2018 г. в особената книга при ДРС, е нищожен поради липса на предмет на осн. чл. 26 ал. 2 предложение първо от ЗЗД във вр. чл. 44 от ЗЗД; въззивницата е осъдена да заплати на Държавен фонд „Земеделие“ – гр. София следните суми:

- 16 160 лв-главница по договор № 08136029/17.12.2008 г. за предоставяне

на кредит на животновъдите за закупуване на фураж и/или фуражни компоненти с ДФ „Земеделие” и седем анекса към същия договор, а именно: Анекс 081360291/22.12.2009г.; Анекс 08136029/10.11.2010г.; Анекс 3/20.10.2011г.; Анекс 4/11.02.2013г.; Анекс 5/24.07.2014г.; Анекс 6/22.07.2015г. и Анекс 7/16.03.2016г., сключени между ищеца и наследодателя на ответницата-Г.К.П. /починал на *** г./ ,заедно със законната лихва върху нея,считано от датата на подаването на исковата молба (24.01.2019 г.) до окончателното плащане;

-974,99 лв-годишна лихва от 6% върху размера на кредита за периода на срока на анекс №4 от 11.02.2013 г.-за периода от 27.11.2012 г. до 29.11.2013 г.;

-717,10 лв-годишна лихва от 4,5% върху размера на кредита за периода на срока на анекс №5 от 24.07.2014 г. от 30.11.2013 г. до 25.11.2014 г.;

-644,60 лв-годишна лихва от 4% върху размера на кредита за периода на срока на анекс №6 от 22.07.2015 г. от 26.11.2014 г. до 25.11.2015 г.;

-644,60 лв-годишна лихва от 4% върху размера на кредита за периода на срока на анекс №7 от 16.03.2016 г. от 26.11.2015 г. до 25.11.2016 г.;

-2 953,70 лв-лихва за забава върху размера на вземането за периода от 07.04.2017 г. до 24.01.2019 г.,

както и сумата от 1 469,59 лв разноси по делото,сторени в първата инстанция.

Според въззивницата първоинстанционното решение в обжалваната му част е неправилно. Не станало ясно какво бил платил по договора за кредит наследодателят на ответницата-въззивник и защо след години се завежда настоящото дело при положение, че въззивницата била уведомила ищеца и имало възможност да се сключи споразумение между него и наследниците на кредитополучателя, когато последните все още нямали отказ от наследството му. Доказано било, че тримата наследници били направили през 2018 г. отказ от наследство. Поради отказа от наследство исковете следвало да бъдат отхвърлени. Ищецът по делото се явявал кредитор на починалия наследодател на ответницата и неправилно районният съд приел, че ищецът ДФЗ имал правен интерес от обявяване нищожността на отказа от наследство. Горното касало допустимостта на иска за прогласяване нищожността на отказа от

наследство. По същество решението по този иск било неправилно, като въззивницата не била съгласна с изводите на съда по отношение на ЕТ и земеделски производител. Неправилни били изводите по отношение на това в какво качество наследодателят бил подписал договора и анексите към него, както и кое предприятие е наследено и какво е включвало то като активи и пасиви. Настоява се за отмяна на решението в обжалваната част и за отхвърляне на исковете в цялост. Претендират се и сторените от въззивницата разноски.

В писмен отговор и в хода на въззивното производство въззиваемата страна ДФ „Земеделие“-гр.София изразява становище за неоснователност на жалбата и настоява за потвърждаване на първоинстанционното решение в обжалваната му част, като претендира и разноски за настоящата инстанция.

Като постави на разглеждане въззивната жалба, Добричкият окръжен съд установи следното:

Жалбата е депозирана в рамките на преклузивния срок по чл.259 ал.1 от ГПК /въззивницата е получила препис от първоинстанционното решение на 19.01.2022 г., а жалбата е подадена на 02.02.2022 г. при изтекъл за страната срок за въззивно обжалване на 02.02.2022 г./ Жалбата е процесуално допустима предвид горното и подаването ѝ от активно легитимирано лице-страна в производството по делото-с правен интерес от атакуване на първоинстанционното решение в неизгодната за него част. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Първоинстанционното решение е валидно като постановено от законен състав на районния съд в рамките на правомощията му, в изискуемата форма, мотивирано и разбираемо. Същото е допустимо в обжалваната част като постановено по предявени допустими искове. По същество е правилно в атакуваната част, като съображенията за този извод са следните:

Гр.д.№245/2019 г. на ДРС е образувано по повод искова молба вх. №1606/24.01.2019 г., с която са предявени първоначално искове на основание чл.79 и сл. от ЗЗД и чл.86 ал.1 от ЗЗД от ДФ „Земеделие“-гр.София срещу Й. Т. П. от с.Т., общ.К., обл.Добрич, К.Г.К. от с.Т., общ.К., обл.Добрич и И.Г.К. от гр.Добрич за осъждане на всеки от ответниците в качеството му на наследник на Г.К.П., починал на *** г., да заплати на ищеца съответна припадаща му се съобразно квотата му в наследството на горното лице част от задължения на

наследодателя за главница, договорни лихви и обезщетение за забавено плащане в размер на законната лихва по договор №08136029/17.12.2008 г. за предоставяне на кредит на животновъдите за закупуване на фураж и/или фуражни компоненти, сключен между ДФ „Земеделие“-гр.София в качеството на кредитор и наследодателя на ответниците Г.К.П. в качеството на кредитополучател-земеделски производител.

След като от отговора на исковата молба /вх.№5469/18.03.2019 г./, депозиран от първоначалните ответници, става ясно, че и тримата ответници са извършили отказ от наследството на Г.К.П., следва многократно уточняване на исковите претенции и срещу кого същите са насочени /така молба вх.№8611/30.04.2019 г., молба вх.№13972/18.07.2019 г., молба-„осъдителен иск“ вх.№17425/02.09.2019 г., молба вх.№985/16.01.2020 г., депозирани от ищеца по делото ДФ „Земеделие“/. Вследствие на изброените уточняващи молби и определения №3011/01.11.2019 г. и №266/22.01.2020 г. на ДРС, с които производството по делото последователно е прекратено по отношение на ответниците К.Г.К. и И.Г.К. /с първото определение/ и по отношение на конституирана в хода на делото ответница М.С.В. /с второто определение/, като предмет на производството остават само искове срещу Й. Т. П. от с.Т., общ.К., обл.Добрич-преживяла съпруга на Г.К.П.. Срещу последната са предявени искове от ДФ „Земеделие“-гр.София /виж уточняваща искова молба вх.№17425/02.09.2019 г. на лист 122 от делото на ДРС/, както следва:

1./главен иск на основание чл.44 от ЗЗД във връзка с чл.26 ал.2 предл.1 от ЗЗД за прогласяване нищожността на отказа от наследството на Г.К.П., извършен от ответницата Й. Т. П.;

2./евентуален спрямо иска по т.1 иск на основание чл.56 ал.1 от ЗН за унищожаване на горния отказ от наследство;

3./кумулятивно обективно съединени с горните искове осъдителни искове на основание чл.79 и сл. от ЗЗД и чл.86 ал.1 от ЗЗД за осъждане на ответницата Й. Т. П. да заплати на ищеца ДФ „Земеделие“-гр.София следните дължими от нея в качеството ѝ на наследник на Г.К.П. по договор №08136029/17.12.2008 г. за предоставяне на кредит на животновъдите за закупуване на фураж и/или фуражни компоненти и седем анекса към същия суми:

-16 160 лв-главница по договора,ведно със законната лихва върху нея,считано от датата на подаване на исковата молба 24.01.2019 г. до окончателното плащане;

-974,99 лв-годишна лихва от 6% върху размера на кредита за периода на срока на анекс №4 от 11.02.2013 г.-за периода от 27.11.2012 г. до 29.11.2013 г.;

-717,10 лв-годишна лихва от 4,5% върху размера на кредита за периода на срока на анекс №5 от 24.07.2014 г. от 30.11.2013 г. до 25.11.2014 г.;

-644,60 лв-годишна лихва от 4% върху размера на кредита за периода на срока на анекс №6 от 22.07.2015 г. от 26.11.2014 г. до 25.11.2015 г.;

-644,60 лв-годишна лихва от 4% върху размера на кредита за периода на срока на анекс №7 от 16.03.2016 г. от 26.11.2015 г. до 25.11.2016 г.;

-3 546,23 лв-лихва за забава върху размера на вземането за периода от 07.04.2017 г. до 24.01.2019 г.

С първоинстанционното решение са уважени искът по т.1 от изложението /забел. евентуалният иск по т.2 не е разгледан поради уважаване на главния иск по т.1/ и исковите по т.3,като само искът за сумата от 3 546,23 лв обезщетение за забавено плащане в размер на законната лихва за периода от 07.04.2017 г. до 24.01.2019 г. е уважен частично до размер от 2 953,70 лв,респ. е отхвърлен в частта за горницата от 2 953,70 лв до 3 546,23 лв.Решението на ДРС се атакува от ответницата Й. Т. П. в частта на уважаване на исковите по т.1 и т.3 от изложението.В горната отхвърлителна част същото не е атакувано от ищеца по делото ДФЗ и е влязло в сила,респ. е влязло в сила и в частта,с която ДФЗ е осъден да заплати на П. разноски за първата инстанция в размер на 10,86 лв съразмерно на отхвърлената част от последния иск.

В исковата молба са изложени следните обстоятелства по иска за прогласяване нищожност на отказа от наследство:

Преди извършване на отказа наследницата Й. Т.П. била извършила действия,с които недвусмислено приела наследството на съпруга си Г.К.П..На 06.12.2016 г. в търговския регистър към Агенция по вписванията било вписано обстоятелство,че е поето търговското предприятие на ЕТ „Петров-93-Гено Петров“,по заявление на ответницата П. по реда на чл.60 ал.2 от ТЗ.С

последното действие по поемане фирмата на ЕТ наследницата П. чрез конклюдентни действия приела наследството на своя починал съпруг още през декември 2016 г.С поемане на търговското предприятие на наследодателя П. предприела правни действия,които по своята същност представлявали явна демонстрация на намерението ѝ за приемане на наследството.Отказът от наследство бил нищожен като лишен от предмет поради извършването му след приемане на наследството.Без значение било,че наследницата поела предприятието на ЕТ,а договорът с ДФЗ бил сключен с физическото лице.Статутът на ЕТ се приравнявал на този на физическото лице.

По евентуалния иск за унищожаване на отказа от наследство изложените в уточняващата искова молба на лист 122 от делото на ДРС /вх. №17425/02.09.2019 г./ обстоятелства,на които се основава,са идентични с тези по иска за прогласяване нищожността на отказа.След указания на първоинстанционния съд,дадени с разпореждане от 10.06.2020 г. /на лист 179 от делото на ДРС/,по иска за унищожаване на отказа от наследство с депозирана от ищеца ДФЗ молба вх.№11492/08.07.2020 г. е посочено,че ответницата Й. Т.П. е длъжник на фонда и по издаден по ч.гр.д.№1316/2018 г. на ДРС изпълнителен лист за вземания по друг договор за кредит от 30.11.2010 г.Отказът ѝ от наследството на Гено К.Петров бил извършен след придобиване от същата качеството на длъжник на ДФЗ,за което била своевременно уведомена,т.е. отказът бил предназначен да увреди кредитора ѝ.По тази причина се настоява за унищожаването му,като ищецът-кредитор се позовава и на разпоредбата на чл.135 ал.1 от ЗЗД,но очевидно обстоятелствата,които излага,и отправеното искане за унищожаване на отказа навеждат на предявен евентуален иск по чл.56 ал.1 от ЗН.

Сочи се в исковата молба,че при недействителността на отказа от наследство на ответницата Й. Т.П. и извършеният от останалите двама наследници по закон валиден отказ от наследството ответницата П. отговаряла за задълженията на наследодателя към ищеца по процесния договор в пълен размер.Подробно е изложено съдържанието на процесния договор за кредит и е аргументиран размерът на задълженията по него с отделни договорни клаузи.

В писмените отговори на първоначалната искова молба и на уточняващите я молби,депозирани в срока по чл.131 ал.1 от ГПК,ответницата

оспорва основателността на предявените искове. Намира, че не дължи на ищеца ДФ „Земеделие“ претендираните от него суми, тъй като била извършила валиден отказ от наследството на Гено К. Петров. Счита, че поемането на предприятието на ЕТ не може да се приравни на приемане на наследството на физическото лице.

От събраните по делото доказателства се установява следното от фактическа и правна страна:

По силата на договор №08136029/17.12.2008 г. /на лист 11 от делото на ДРС/ за предоставяне на кредит на животновъдите за закупуване на фураж и/или фуражни компоненти, сключен между Държавен фонд „Земеделие“- гр.София в качеството на кредитор и Г.К.П. с ЕГН ***** от с.Т., общ.К., обл.Добрич в качеството на физическо лице-зеделски производител, между ДФЗ и горното ФЛ възниква облигационно правоотношение по договор за кредит. ДФЗ предоставя на лицето кредит за закупуване на фураж и/или фуражни компоненти в размер на 16 160 лв /т.2.2.4 от договора/. Първоначалният срок за възстановяване на кредита /за връщането му от кредитополучателя/ е до 20.12.2009 г. /т.3.1.9 от договора/. Със седем анекса от 2009, 2010, 2011, 2013, 2014, 2015 и 2016 г. /листи 18-31 от делото на ДРС/ падежът на задължението за връщане на кредита е променен многократно, като по последния анекс е уговорено връщане до 25.11.2016 г., т.е. към датата на предявяване на исковите вземанията са изискуеми.

Видно от удостоверение за наследници на лист 34 от делото на ДРС, кредитополучателят Г.К.П. е починал на *** г., като негови наследници по закон са Й. Т. П. /съпруга/, К.Г.К. /син/ и И.Г.К. /дъщеря/. Съпругата и двамата низходящи са подали заявление вх. №23777/11.12.2018 г. по описа на ДРС за отказ от наследството на Г.К.П. /лист 63 от делото на ДРС/, който отказ на тримата наследници е вписан в особената книга при Добричкия районен съд под №155/11.12.2018 г. /в тази насока удостоверение изх. №7778/11.12.2018 г. на ДРС, издадено по ч.гр.д. №5052/2018 г. по описа на същия съд, на лист 64 от първоинстанционното дело, както и приложеното ч.гр.д. №5052/2018 г. на ДРС/.

Според ищеца ДФЗ отказът от наследството на Г.К.П., извършен от ответницата Й. Т. П., е нищожен като лишен от предмет. Този установителен

иск на кредитор на починалия длъжник срещу наследника на последния,извършил отказа от наследството на длъжника,е допустим поради наличие на правен интерес за ищеца.Когато почине длъжник по едно правоотношение,неговите кредитори могат да насочат претенциите си към неговите наследници,ако те са приели наследството.Когато наследството не е прието,кредиторите разполагат с възможността да принудят наследниците в определен от съда срок да заявят дали приемат наследството или се отказват от него-чл.51 от ЗН.Когато наследниците вече са направили своя избор и са се отказали от наследството,кредиторът следва да използва процедурата по чл.51 от ЗН по отношение на призованите наследници от следващия ред и така до изчерпване на законните наследници и до преминаване на наследственото имущество към държавата.Този път за защита е обаче на разположение на кредитора само тогава,когато отказът от наследство е валиден.Ако отказът е недействителен,вкл. в хипотезата,в която преди извършването му наследството вече е прието,кредиторът не разполага с възможността по чл.51 от ЗН.За защита на правата си в този случай той може единствено да предяви установителен иск,с който да претендира прогласяване нищожността на отказа от наследство.За предявяване на такъв иск е налице правен интерес и кредиторът не може да бъде принуден да води други искове срещу наследниците,ако за защита на интересите му ще е достатъчно да се установи действителното правно положение,а именно,че отказът от наследство не е произвел действие и че наследството е прието /решение №577/30.09.2010 г. по гр.д.№732/2010 г. на IV г.о.,ГК на ВКС/.Съществува съдебна практика,че такъв иск е недопустим,ако е предявен от кредитор на наследника,доколкото този кредитор разполага за защита на правата си с иска по чл.56 ал.1 от ЗН.Настоящата хипотеза обаче не е такава,тъй като искът е предявен от кредитор на длъжника-наследодател,а не от кредитор на наследника-ответник по исковете.

Искът за прогласяване нищожността на отказа от наследство,извършен от ответницата Й. Т.П.,е основателен.Приемането на наследство и отказът от наследство са безусловни и неоттегляеми.След надлежното им извършване се изчерпва възможността да се осъществи обратното волеизявление.Следващото по ред изявление няма предмет,поради което отказът от наследство е нищожен,ако преди това наследникът е приел наследството изрично или чрез конклюдентни действия,показващи по

недвусмислен начин воля за това.Невъзможност на предмета на отказа е налице,когато наследството вече е прието от наследника.Приемането на наследството освен по реда на чл.49 ал.1 от ЗН /чрез писмено заявление до районния съдия/ може да се осъществи и чрез фактически и правни действия,които несъмнено предполагат намерението на наследника да приеме наследството /чл.49 ал.2 от ЗН/.Приемането на наследството следва да се изрази в активни действия,които водят до промяна в наследственото имущество-прехвърляне,изменение,ограничаване,погасяване или прекратяване на права и задължения на наследодателя,т.е. действията трябва да засягат пряко обема и размера на наследствената маса,а не да са действия на обикновено управление на наследственото имущество,свързани с неговата поддръжка,запазване,събиране на доходи и ползване.

В случая ответницата Й. Т. П. е подала заявление за вписване на обстоятелства относно прехвърляне и поемане на търговското предприятие на нейния наследодател Г.К.П. в качеството му на ЕТ „Петров-93-Гено Петров“ /лист 133 от делото на ДРС/,като съгласие за горното е дадено предварително от тримата наследници по закон чрез декларация от 30.11.2016 г. с нотариална заверка на подписите /на лист 131 от делото на ДРС/.Поемането на предприятието на ЕТ по реда на чл.60 ал.2 от ТЗ е действие на разпореждане с него в полза на единия от наследниците,т.е. няма характер на действие по обикновено управление,а е с характер на разпоредително действие по отношение на наследствената маса.В този смисъл то е форма на приемане на наследството от поелата ЕТ наследница Й. П..Поемането на търговското предприятие на ЕТ е вписано в търговския регистър на 06.12.2016 г.,т.е. преди извършване от Й. П. на отказа от наследство,вписан в особената книга на ДРС на 11.12.2018 г.След като отказът от наследство е извършен след приемане на наследството,същият е нищожен и правилно е прогласен за такъв от първоинстанционния съд.Неоснователен е доводът на ответницата,че горните й действия по отношение търговското предприятие на ЕТ не касаят наследството,останало от физическото лице Г.К.П..По дефиницията на чл.56 от ТЗ едноличният търговец е физическо лице с местожителство в страната.Законът признава търговско качество на едно физическо лице,като разширява неговата правоспособност-освен да придобива граждански права и задължения с признаването му за търговец за него се открива възможността да бъде страна и по правоотношения в

търговското право. Нов правен субект обаче не възниква. Всички права и задължения във връзка с търговската дейност се обединяват от личността на лицето, признато за търговец. ЕТ е носител едновременно на търговски и граждански права и задължения. С едно и също имущество той отговаря по задълженията, произтекли от търговската му дейност и от други имуществени отношения, в които влиза в частния си живот. При пълното съвпадение между персоналитета на ФЛ и ЕТ придобитото от ЕТ имущество е част от наследството, оставено от ФЛ, и действията по приемане наследството на ЕТ са равнозначни на действия по приемане наследството на физическото лице.

При уважаване на главния иск за прогласяване нищожността на отказа от наследство не се дължи разглеждане на евентуалния иск за унищожаване на отказа, както е процедирал и първоинстанционният съд.

След като отказът на Й. П. от наследството на длъжника по процесния договор за кредит е нищожен и не е породил правно действие, а останалите двама наследници по закон /низходящите на наследодателя-длъжник/ са извършили валидни откази от наследството, по смисъла на чл. 53 от ЗН задълженията на наследодателя Г.К.П. като пасиви на наследството му преминават в пълен размер към ответницата П. като единствен наследник, приел наследството. Същата отговаря за задълженията му по договора за кредит от 17.12.2008 г. изцяло. Осъдителните искиви претенции не са оспорени от ответницата изрично по размер. Размерът им е установен чрез неоспореното заключение по допуснатата от първоинстанционния съд съдебно-счетоводна експертиза, изготвено от вещото лице Емилия Радева Георгиева при съобразяване на уговорките за размер на главницата и договорната лихва по договора и анексите към него. Задълженията са в претендираните размери с изключение на вземането за законната лихва за периода 07.04.2017-24.01.2019 г., което е в размер на присъдената от районния съд сума от 2 953,70 лв /вместо претендираната от 3 546,23 лв/. Експертът е установил, че главницата от 16 160 лв е била преведена на Гено К.Петров в деня на сключване на процесния договор 17.12.2008 г., като длъжникът и наследниците му не са извършили плащания по погасяване на главницата и тя се дължи в пълен размер. По първите три анекса от 2009, 2010 и 2011 г. има плащане на договорната лихва от наследодателя Петров на 03.01.2012 г. и 25.01.2013 г., но по останалите липсва плащане. Дължимите суми за главница и лихви са в посочените от експерта размери и в тези размери са присъдени

от първоинстанционния съд, чието решение и в частта по осъдителните иски е правилно.

Предвид изложеното съдът намира първоинстанционното решение за правилно в атакуваната му част, поради което следва да го потвърди, вкл. в частта, с която на основание чл.78 ал.1 от ГПК ответницата П. е осъдена да заплати на ДФЗ разноски за първата инстанция съразмерно на уважените иски.

При този изход от спора въззивницата-ответник по делото Й. Т. П. няма право на разноски за въззивното производство и допълнителни такива за първоинстанционното, тъй като исковите срещу нея се уважават в размерите, посочени от първоинстанционния съд. Право на разноски за въззивното производство има на основание чл.78 ал.1 от ГПК ищецът по делото и възвиваем ДФ „Земеделие“-гр.София, който изрично е претендирал такива. Следва да се присъди сумата от 204,96 лв, изплатена от ДФЗ в хода на въззивното производство допълнителна държавна такса по сметка на ДРС за водене на делото. Освен това ДФЗ има право на основание чл.78 ал.8 от ГПК на разноски и под формата на юрисконсултско възнаграждение, тъй като е защитаван от юрисконсулт. Размерът на възнаграждението за настоящата инстанция се определя съгласно чл.78 ал.8 изр.2 от ГПК във връзка с чл.37 от ЗПП във връзка с чл.23 ал.1 т.4 и чл.25 ал.1 от НЗПП на 200 лв /100 лв по неопценяемия установителен иск за нищожност на отказа от наследство-при граници от 80 лв до 180 лв по чл.23 ал.1 т.4 от НЗПП и 100 лв по оценяемите осъдителни иски-при граници от 100 лв до 360 лв по чл.25 ал.1 от НЗПП/ при съобразяване фактическата и правна сложност на спора по отделните иски. Общо на ДФЗ следва да се присъдят разноски за въззивното производство в размер на 404,96 лв.

Водим от гореизложеното, Добричкия окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №260008/17.01.2022 г. по гр.д.№245/2019 г. на Добричкия районен съд в частта, с която е признато за установено по отношение на Държавен фонд „Земеделие“, ЕИК 121100421, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул. „Цар Борис III“ №136, че направеният от Й. Т. П. с ЕГН ***** от с.Т., общ.К., ул. „Шеста“ №5 отказ от

наследството, оставено от покойния ѝ съпруг Г.К.П. с ЕГН ***** , починал на *** г., който отказ с определение №3013/11.12.2018 г. по ч.гр.д. №5052/2018 г. по описа на ДРС на основание чл.52 от ЗН във връзка с чл.49 ал.1 от ЗН е бил вписан под №155 от 11.12.2018 г. в особената книга при ДРС, е нищожен поради липса на предмет на осн. чл.26 ал.2 предложение първо от ЗЗД във вр. чл.44 от ЗЗД; Й. Т. П. с ЕГН ***** от с.Т., общ.К., ул. "Шеста" №5 е осъдена да заплати на Държавен фонд „Земеделие“ - гр.София следните суми:

-16 160 лв-главница по договор №08136029/17.12.2008 г. за предоставяне на кредит на животновъдите за закупуване на фураж и/или фуражни компоненти с ДФ „Земеделие“ и седем анекса към същия договор, а именно: Анекс 081360291/22.12.2009г.; Анекс 08136029/10.11.2010г.; Анекс 3/20.10.2011г.; Анекс 4/11.02.2013г.; Анекс 5/24.07.2014г.; Анекс 6/22.07.2015г. и Анекс 7/16.03.2016г., сключени между ищеца и наследодателя на ответницата-Г.К.П. /починал на *** г./ , заедно със законната лихва върху нея, считано от датата на подаването на исковата молба (24.01.2019 г.) до окончателното плащане;

-974,99 лв-годишна лихва от 6% върху размера на кредита за периода на срока на анекс №4 от 11.02.2013 г.-за периода от 27.11.2012 г. до 29.11.2013 г.;

-717,10 лв-годишна лихва от 4,5% върху размера на кредита за периода на срока на анекс №5 от 24.07.2014 г. от 30.11.2013 г. до 25.11.2014 г.;

-644,60 лв-годишна лихва от 4% върху размера на кредита за периода на срока на анекс №6 от 22.07.2015 г. от 26.11.2014 г. до 25.11.2015 г.;

-644,60 лв-годишна лихва от 4% върху размера на кредита за периода на срока на анекс №7 от 16.03.2016 г. от 26.11.2015 г. до 25.11.2016 г.;

-2 953,70 лв-лихва за забава върху размера на вземането за периода от 07.04.2017 г. до 24.01.2019 г.,

както и сумата от 1 469,59 лв разноси по делото, сторени в първата инстанция.

В останалата част решението на Добричкия районен съд не е обжалвано и е влязло в сила.

ОСЪЖДА Й. Т. П. с ЕГН ***** от

с.Т.,общ.К.,обл.Добрич,ул.“Шеста” №5 да заплати на Държавен фонд „Земеделие”,ЕИК 121100421,със седалище и адрес на управление:гр.София,бул.,Цар Борис III” №136 сторени във въззивното производство съдебно-деловодни разноси в размер на 404,96 лв /четиристотин и четири лева и деветдесет и шест стотинки/.

Решението подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС на РБ при условията на чл.280 ал.1 и 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____